

Sygn. akt IV CSK 89/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawców
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w E.
z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt I Ns (...)
w sprawie z wniosku E. M. i I. C. M.
przy uczestnictwie A. M. i E. M.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 31 sierpnia 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 sierpnia 2015 r. wnioskodawcy I. C. M. i E. M. uzasadnili tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż „w przedmiotowej sprawie doszło do „oczywistego” i rażącego naruszenia przepisów prawa przez Sąd II instancji, który przyjął, iż nie zachodzi przesłanka wznowienia postępowania, podczas gdy w sprawie ewidentnie wystąpiły okoliczności wskazane w art. 403 § 2 k.p.c. (...) Sąd Okręgowy w sposób szczególnie rażący naruszył przepisy o postępowaniu dowodowym, dokonując błędnej interpretacji materiału zebranego w sprawie, co skutkowało naruszeniem przepisów postępowania. Pomiął również dowód z zeznań świadków, którego przeprowadzenie było konieczne dla wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na ocenę na tym etapie postępowania zasadności zarzutów przedstawionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób, który wymagałby takiej oceny, lecz powinno koncentrować się na argumentacji prawnej niezależnej od merytorycznego uzasadnienia skargi. Uszło to uwagi skarżących, gdyż w ich ujęciu uzasadnienie wniosku sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi, przy czym skarżący bliżej nie wskazują, które - poza jednym - z naruszonych - ich zdaniem - przepisów prawa doznały „oczywistego” naruszenia.

Samo posłużenie się przez wnioskodawców określeniami „oczywiste” czy też „rażące” naruszenie przepisów prawa nie może zastąpić wymaganej jurystycznej argumentacji zmierzającej do przekonania o oczywistej zasadności skargi, która

zresztą nie jest tożsama z oczywistym naruszeniem przepisów. Należy dodać, że wnioskodawcy nie mogli skutecznie opierać wniosku na zarzutach dotyczących oceny dowodów, gdyż te w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. są niedopuszczalne.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw